

**SERGEJ
LUKJANĚNKO**

GENOM

ARGO
TRITON

**SERGEJ
LUKJANĚNKO**

GENOM

**SERGEJ
LUKJANĚNKO**

GENOM

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Sergej Lukjaněnko
Genom

ГЕНОМ

Copyright © 1999, 2001 by Sergey Lukianenko

Translation © Pavel Weigel a Eva Bůžková, 2015

Cover © Dmitry Sunagatov | Dreamstime.com

© Stanislav Juhaňák - Triton, 2015

© Argo, 2015

ISBN 978-80-7387-904-4 (Triton)

ISBN 978-80-257-1601-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák - TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz

*Autor si je vědom, že mnozí lidé budou jeho román
pokládat za cynický a nemorální.
Přesto ho s rozechvělou úctou věnuje lidem,
kteří umějí milovat, přátelit se a pracovat.*

Operon první

Recesivní

První kapitola

Alex hleděl na nebe.

Bylo zvláštní. Nesprávné. Nezvyklé.

Takové se klene nad světy, které ještě nezničila civilizace. Takové nebe je nad Zemí, vlastní lidstva, třikrát zaneřádnou a třikrát vyčištěnou planetou.

Ovšem nad Rtuťným Doncem, průmyslovým centrem sektoru, kde jsou tři loděnice a veškerá nezbytná infrastruktura, takové být nemá.

Alex hleděl na nebe.

Čistá světélkující modř. Roztřepená oblaka. Růžový odlesk zapadajícího slunce. Ve výši letí flyer - vypadá jako štěňátko skotačící ve sněhu. Ještě nikdy, ani při pohledu z okna pokoje nebo při sledování planetárních zpráv, na Rtuťném Donci takové nebe neviděl.

Ostatně dnes bylo celé město nezvyklé. Zapadající slunce zalilo zdi domů teplou růžovou barvou. U podpěr staré jednokolejky vedoucí podél silnice zůstaly poslední zbytky špinavého sněhu. Auta tu projížděla zřídka, jako kdyby se obávala porušit ticho, ale rychle, jako by chtěla z neobvykle růžového světa co nejdříve uniknout.

Ale co když právě takový svět má člověk, opouštějící po pětíměsíčním pobytu stěny nemocnice, vidět?

„Nikdo na tebe nečeká?“

Alex se ohlédl na strážného, nudícího se v zasklené budce. Byl to vazoun. Tváře krev a mlíko, metr široká ramena, u pasu pendrek, přes uniformu neprůstřelná vesta. Jako kdyby měl někdo nemocnici napadnout.

„Nemá kdo čekat,“ odpověděl Alex.

„Zdaleka?“

„Uhm.“ Alex popotáhl z cigarety. Zavoněl místní silný tabák.

„Mám zavolat taxi? Do tohoto počasí nejsi oblečený.“

Strážný chtěl zjevně pomoci.

„Ne, děkuju. Pojedu monorem.“

„Jedí jednou za hodinu,“ upozornil ho strážný. „Jedí zadarmo, je pro naturály...“

Upřímně řečeno, sám vypadal jako naturál. Možné je ovšem všechno. Zevnějšek nic neznamená.

„Monorem pojedu právě proto, že je zadarmo.“

Strážný na Alexe zvědavě pohlédl. Potom pohledem přeskočil na nemocniční komplex za jeho zády.

„Ale ne, opravdu jsem speciál,“ vysvětlil Alex. „Prostě nemám peníze. Pobyt hradila pojišťovna. Já bych takovou léčbu nezaplátil. Možná mě sem přinesli v košíku, ne-vzpomínám si.“

Sáhl si k pasu na tu neviditelnou linii, která před pěti měsíci rozdělila jeho tělo i život na dvě části. Hrozně toužil mluvit s někým, kdo nezná příběh jeho zranění, kdo by vše vyslechl, obdivoval a údivem pomlaskával...

„Vzalo tě to pořádně,“ vzdychl strážný. „Ale... už je všechno v pořádku? To hlavní obnovili?“

Alex zamáchl nedopalek a spiklenecky přikývl.

„Obnovili. V pořádku, dík.“

„Za co?“ podivil se strážný.

Ale Alex už odcházel k silnici. Kráčel rychle a bez ohlednutí. Opravdu ho spravili dokonale, lepší léčbu si nemohl přát... zejména v jeho situaci. Jakmile však před půl hodinou posledním podpisem dokumentů pojišťovny potvrdil, že nemá k lékařskému personálu žádné výhrady a pokládá svůj stav za „identický s předchozím“, ho s nemocnicí už nespojovalo nic. Vůbec nic.

Ani s planetou ne. Ovšem Rtuťný Donec opustit bude zřejmě obtížné. Ignoroval projíždějící auto, půvabný jasně červený sporták kajman. Došel k podpěře monoru a vystoupal po točitém schodišti, protože výtah samozřejmě nefungoval.

„Zase na svobodě, vid', běsíku?“ pronesl nahlas. A pohlédl na rameno.

Alex opravdu nebyl do tohoto počasí oblečen. Ani do nečekaného oteplení, ke kterému došlo před Dnem nezá-

vislosti. Džíny a boty zakoupené za pár drobných z místního dobročinného fondu ještě ušly. Zato kožená bunda navlečená na triko vypadala podivně.

Běsika ale zajímalo úplně všechno.

Žil na Alexově levém rameni. Malé, asi deseticentimetrové barevné tetování. Běsík s vidlemi v ruce zachmuřeně a upřeně pohlížel někam do dálky. Svůj dlouhý ocas měl omotán kolem pasu, asi aby se mu nepletl pod nohama. Krátká šedá srst připomínala přiléhavou kožešinovou kombinézu.

Alex chvíli upřeně hleděl na běsíkovu tvářičku. Vypadala zvědavě a tak nějak klidně. Sebejistě.

„Protlučeme se, starochu,“ řekl Alex. Opřel se o zábradlí, předklonil se a plivl na lesklé ocelové koleje.

Kromě něj a běsika tu nikdo nebyl. Buď není bezplatná městská doprava oblíbená, nebo byl dnes prostě takový den. Den modré oblohy, růžového západu, konce svátku. Včera slavila celá nemocnice. Dokonce i Alexovi, formálně ještě nemocnému, nalili vodku vylepšenou o glukózu a vitaminy.

V desetimetrové výšce fičelo. Alex dokonce uvažoval, jestli nemá sejít dolů a počkat na monor schovaný za operou. Ale tady to bylo přece jen zajímavější. Viděl na město, vyrovnané řady mrakodrapů se spoustou reklam, linie ulic. Město velice geometrické. Na druhé straně, za holými, dlouho neobdělávanými poli, tušil kosmodrom. Podle Alexova názoru byl příliš blízko města... ale možná právě to mu zachránilo život. Lékař se podřekl, že reanimační blok, připojený k Alexovi, vyčerpал rezervy a odpojil se v okamžiku, kdy ho přeložili na operační stůl.

Kdo mohl tušit, že se kompletní pojištění bude jednou hodit? Někdo v kanceláři Třetí dopravní bude skřípat zuby při podepisování účtu za léčbu. Nic jiného mu stejně nezbyde.

„Protlučeme se,“ slíbil Alex běsíkovu ještě jednou. Znovu plivl na koleje. A uslyšel lehký šum – blížil se vagonek monoru.

Pohyboval se pomalu – Alex odhadl rychlost na čtyřicet osm a půl kilometru za hodinu. Zato pomalovaný byl řádně,

jako kdyby se pomalou jízdou snažil kompenzovat hojností barev. Už se začalo stmívat, část kreseb a nápisů světélkovala, ostatní jiskřily a měnily barvy.

„Co když nezastaví?“ zneklidněl Alex. Monor ale zabrzdil. Široké dveře, vylepšené karikaturou prezidenta Rtutného Donce pana Son Li, se skřípavě otevřely. Alex se uchechtl, pomyslel si, že takovou kresbu by rád viděl v každém nemocničním pokoji místo povinného portrétu, a nastoupil do vagonku.

Monor zevnitř nevypadal o nic lépe než zvenku. Tvrdá plastová sedadla, nefunkční obrazovka na přepážce oddělující řidiče od cestujících.

Přítomní tomu všemu odpovídali.

Na sedadlech v zadní části vozu se rozvalovala desítka mladíků. Typičtí naturálové, takoví, kteří dělají špinavou práci. Všichni byli opilí a kouřili trávu. Prohlíželi si Alexe s lenivou zvědavostí. Stranou od nich podřimovala asi patnáctiletá dívenka, špinavá, mizerně oblečená, s kruhy pod očima.

Alex usedl v čele vozu a monor se s trhnutím rozjel.

„Tak co s domorodci, bésíku?“ pohlédl Alex na tetování. Bésíkova tvářička se šklebila v pohrdavé grimase.

„Naprosto souhlasím,“ zašeptal Alex. Pokusil se sednout si pohodlněji, přestože chápal marnost svého počínání.

Co se dá dělat... ale aspoň je tu tepleji. Dokonce si říkal, že si na čtvrthodinku zdřímne, zatímco se bude monor plazit periferií.

„Zmiz!“

Alex se otočil.

Jako na objednávku. Důvod k hrdinství. Hned po odchodu z nemocnice.

Jeden hošan teď seděl vedle dívky a pomalu, beze spěchu jí rozepínal bundu.

„Odprejskni povídám!“ řekla dívka ostře.

Ostatní naturálové jen koukali na svého kamaráda a na Alexe.

Kuš, jestlipak by si dovolili takovou drzost, kdyby na sobě měl uniformu mistra-pilota?

Sotva...

Ale kdo v něm teď pozná speciála?

Dívka pohlédla na Alexe, usmála se a otočila se na hocha.

Pohled měla příjemný, vůbec neodpovídal zevnějšku.

„Pověz, bésíku, máme to zapotřebí?“ zeptal se Alex.

Tetování na rameni neodpovědělo, protože neumělo mluvit. Bésíkovy zaťaté pěstičky se pootevřely, vystrčil drápky. V přimhouřených očích zaplanuly rudé plamínky.

„Víš to určitě?“ vzdychl Alex. Vstal a šel k dívce.

Hoch se rázem narovnal, zpozorněl - nebyl tak opilý, jak předstíral. Celá parta ztichla.

„Ona nechce,“ řekl Alex.

Hoch si olízl rty a vstal. Alex si všiml, jak mu pod tlustým svetrem naběhly hroudy svalů. Pravděpodobně modelované tělo. Nejspíš s posílením fyzických možností. Tak to je zlé... a přitom se říká, že městská doprava je pro naturály.

„Ale chce,“ prohlásil mladík. „Prostě se zdráhá. U nás se to tak dělá. Dva se baví, třetí se do toho neplete. Jasný? Jo?“ Ostrý přízvuk zhoršoval srozumitelnost. Zřejmě byly v honbě za svaly všechny ostatní funkce organismu zredukované na minimum.

Alex pohlédl na dívku.

„Všechno je v pořádku,“ řekla. „Díky, všechno je v pořádku.“

Bésík na rameni tomu nevěřil.

„Vida!“ prohlásil mladík vítězoslavně. Naklonil se nad smířenou obětí.

„Řekla jsem odprejskni, hnusáku,“ řekla dívka ostře. „Nerozuměls?“

Alex se opřel o volné sedadlo. Začínalo to být zajímavé.

Mladík zaryčel, protože do jeho jednoduchého myšlení nepatřila možnost ústupu. Natáhl ruku a majetnický ji zastrčil do rozepnuté bundy.

„Varovala jsem tě,“ řekla dívka.

První úder ohnul lžinaturála v pase. Druhý s roztaženými prsty prorazil svetr, který se hned zbarvil krví. Třetí úder odhodil mladíka hlavou na sklo. Sklo zapraskalo, pokrylo se pavučinou prasklin, ale vydrželo.

Za okamžik stála dívka vedle Alexe. Zaskočená parta ztichla.

„Kdo se mě dotkne, dostane víc,“ pronesla dívka tiše.

Mladík se pomalu sesunul na podlahu. Zasténal a popadl se rukama za hlavu.

Alex mrkl na běsíka.

Ten se ušklíbl a přiřčil, jako kdyby hodlal seskočit z ramene a pustit se do rvačky.

„Mně by se to taky líbilo,“ řekl Alex.

Monor zpomalil, dveře zaskřípaly a otevřely se.

„Raději vystoupíme,“ navrhl Alex dívce.

„Zvládnou to,“ odsekla.

„Skoro ti to věřím. A policii zvládneš taky? Jdeme.“

S jistou obavou ji vzal za ruku, ale dívka poslechla.

Vyskočili na nástupiště, dveře monoru se zavřely. Zastavil snad řidič kvůli nim? Naturálové se už vzpamatovali. Jeden zvedl modelovaného parťáka, který potřásal hlavou a pokoušel se jít. Kdosi hrozil přes sklo.

„Já jsem se jich nedotkla!“ řekla dívka. „Vůbec jsem se jich nedotkla!“

Mávla rukou a setřásla z prstů kapičky krve.

„Ani nebylo třeba.“ Alex se díval za monorem. Ten už uháněl šedesátikilometrovou rychlostí, na této staré dráze asi nejvyšší možnou. Řidič se zřejmě rozhodl odvézt rváče co nejdál.

„Všimla sis, že ten mladík byl také speciál?“

„Speciál?“ zeptala se se špetkou zájmu. Ono „také“ pře-slechla, buď nechtěla samozřejmost popřít, nebo si ne-všimla. Popotáhla, vytáhla zmačkaný kapesník a utřela si ruku. „Asi ano. Vstal hodně rychle.“

Alex pozoroval dívku s rostoucí zvědavostí. Určitě jí nemohlo být víc než patnáct let... a pokud se vezme v úva-hu předělovka těla...

„Jak se jmenuješ?“

Dívka na něho pohlédla tak, jako kdyby se zajímal o čís-lo jejího konta.

„Jmenuji se Alex. Speciál.“

„Kim...“ Po krátké odmlce také dodala: „Speciál.“

„A tohle je běsík,“ pootočil se Alex, aby ukázal dívce te-
tování. „Prostě běsík.“

Běsík se pochvalně usmíval, přehodil si nohu přes nohu
a opřel se o vidle tak, jako kdyby to byla vydobytá kořist.
Kim okamžitě zvažněla.

„Ale... tak nevypadal. Viděla jsem ho.“

„Jistě. Běsík vypadá různě.“

Dívčiny tmavé oči zoztražitěly. Rtuťný Donec je přece jen
díra. Přestože je průmyslovým centrem sektoru.

„Neboj se,“ řekl Alex. „To je skener emocí. Rozumíš?“

Kim se nepřetvařovala. Zavrtěla hlavou.

„Je to jednoduché. Displej s tekutými krystaly se zavede
přímo do kůže. Když pohlédneš na běsíka, ihned uvidíš, co
prožívám. Bojím se, zlobím se, přemýšlím, toužím... všech-
no jako na dlani.“

„To je prima...“ Dívka natáhla ruku, tázavě na Alexe po-
hlédla a pak se běsíka opatrně dotkla.

Ten se neznatelně usmál.

„Líbí se mi,“ řekla Kim. „Ale nevadí ti, že do tebe všichni
vidí?“

„Když mi to vadí, zhasnu ho.“

Běsík se usmál ještě víc.

„Jasně,“ přikývla dívka. „Díky za pomoc, speciále Alexi.
Hodně zdaru.“

Sklouzla ke schodišti, naprosto beze strachu z deseti-
metrové výšky a chatrného zábradlí. Alex se naklonil a sle-
doval, jak sbíhá dolů a mizí v šeru. Byli někde na periferii,
kolem stály temné, opuštěné budovy. Možná sklady, možná
zakonzervované továrny... pokud to byly byty, pak tak ne-
podařené, že se do nich nikdo nenastěhoval.

„Haló, přítelkyně-speciále,“ zavolal Alex, když dívka do-
skočila na zem. „Máš hlad?“

„Velký!“ odpověděla prostě Kim. „Ale jsem na nule!“

„Počkej!“

Alex pohlédl na běsíka, který pokrčil rameny.

„Nu, odvykli jsme,“ souhlasil Alex a přeskočil zábradlí.

Deset metrů. Gravitační zrychlení na Rtuťném Donci činí
asi osm celých tři desetiny metru za sekundu na druhou.

Ve vzduchu udělal přemet, zaujal patřičnou polohu, dopadl na pokrčené nohy a ztlumil setrvačnost. Takový skok by naturálovi zlomil páteř. Alexův organismus reagoval přesně tak, jak byl vyprojektován.

Tělem proběhla měkká tupá bolest, jak přestavěné tkáňe tlumily náraz. Alex se narovnal a pohlédl na dívku.

Kim stála v bojové pozici – ve zvláštní, naturálovi nepřístupné póze boje ju-dao. Nohy vpředu vypadaly jako zlomené a zkroucené v kolenou, tělo nakloněné dozadu, levá ruka u obličeje dlaní k Alexovi, pravá napřažená dopředu.

Obranný postoj šestého stupně.

„Neútočím,“ řekl rychle Alex. „Přítelkyně-speciále, neútočím. Prověřoval jsem vlastní tělo.“

Kim se plynule narovнала. Alexovi připadalo, že slyší lehké chrupání jejích kloubů, opouštějících bojový režim.

„Kdo jsi, Alexi-speciále?“

„Mistr-pilot.“

Dívka změřila pohledem výšku, ze které seskočil

„Deset metrů, šedesát sedm centimetrů,“ řekl Alex. „Má dopadová rychlost činila...“

„Jsi modifikován pro přetížení?“

„Ano. Zachovávám pohyblivost při šestinásobném přetížení, schopnost pracovat při dvanásobném.“

„Navíc měříš vzdálenost jako radar...“

„Vzdálenost i rychlost.“

Alex jí podal ruku.

„Přítelkyně-speciále, mám ještě nějaké peníze, můžeme společně povečeřet. Přijímáš můj návrh, který neobsahuje žádné nároky ani podmínky?“

Dívka se okamžitě uvolnila. Alex jen doufal, že se nepodívá na běsika a nevšimne si jeho škodolibého úsměvu. Oslovil Kim schválně obřadně, podle všech pravidel etikety, jako dospělou ženu, kterou přece jen byla bez ohledu na své schopnosti speciála.

„Přijímám tvou nabídku, příteli-speciále,“ odpověděla rychle. „Neshledávám v ní nic špatného.“

Společně povečeřet – to řekl hodně odvážně. Společně povečeřet mohli jen v nejlevnějším bufetu. Alex se před odchodem z nemocnice nezapomněl pořádně najíst.

Kim už také nejspíš dlouho zápasila s financemi.

Výběr v bufetu McRobins není velký a znají jej i děti. Alex přesto podal dívce jídelní lístek.

Kim si vybrala smetanovou pěnu, proteinový koktejl, zmrzlinu s vitaminy a dvě sklenice minerálky. Nad jídelním lístkem neváhala. Přejela prstem po řádcích a zmáčkla ikonku „start“. Pohlédla tázavě na Alexe.

„Kávu,“ řekl. „Jen kávu.“

„Utratila jsem všechny tvé peníze?“ zeptala se Kim přímo.

„Ano. Ale to nevadí. Jsem plně zformován a ty...“ Alex ztišil hlas, „jsi nymfa.“

Dívka zrudla.

„Jen klid,“ řekl tiše Alex. „Jen klid, prosím. Tímto stadiem projde každý. Není v tom nic zahanbujícího.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Jídlo. Objednala sis velice charakteristickou stravu. Tuky, bílkoviny, vitaminy, minerály, vodu. Kolik času ti zbývá do kukly?“

„Nevím.“

„Kim, nejsem tvůj nepřítel.“

„Opravdu to nevím!“ vykřikla hlasitě. Rodina u vedlejšího stolku – rodiče-naturálové a hoch-speciál – na ně zvědavě pohlédla. Hochovi se nepřirozeně leskly šikmé, široce postavené oči. Alex si uvědomil, že nedokáže ani přibližně odhadnout směr jeho transformace.

„Kim...“

„Nevím,“ odpověděla dívka už klidněji. „Mám narušenou metamorfózu. Podle grafikonu mělo stadium kukly nastat před měsícem.“

Alex zavrtěl hlavou. To je ošklivé. Hodně ošklivé. Narušená metamorfóza není legrace. Měl by se od dívky držet dál, ale... Bohužel už udělal zbytečný krok.

„Máš zdravotní pojištění?“

„Ne.“

„Na peníze se ani neptám. Co rodiče? Přátelé?“

Kim sevřela rty a mlčela. Asi jí vadí hloupé dotazy.

„Chápu.“

Alex vytáhl cigaretu a zapálil si. Mrkl na běsika.

Běsík se držel za hlavu, vypadal vylekaně a rozpačitě.

„Půjdu,“ řekla tiše Kim. „Promiň.“

„Seď,“ ucedil Alex. „Už nesou tvou objednávku.“

Chlapec v jasně oranžových šortkách a bílém tričku s emblémem McRobins s úsměvem začal rozkládat na stole sklenice a misky. Evidentní naturál, dívku pokládal za milovnici sladkostí a neobvyklý výběr jídel ho neudivoval.

„Příteli, kde je tady možné se levně ubytovat?“ Alex mu podal kreditní kartu tak, že přidržel aktivní střed. Mladík přešel nad kreditkou rukou, pokladní náramek tiše cvakl a odepsal z účtu peníze.

„Samozřejmě Hilton,“ odpověděl. „Je nejbliž, asi pět minut pěšky směrem do centra.“

Žádný údiv ani odsudek. K McRobinsovi jiní klienti ani nechodí. Jen ti, kteří nocují v nejlacinějších hotelech a jezdí městskou dopravou.

„Díky.“

Mladík odešel, ani nečekal na dýško. Stejně na ně už nezbýlo.

Alex se napil kávy, byla kupodivu dobrá. A pohlédl na dívku.

Kim jedla.

Nejdřív zmrzlinu, to bylo špatné. Hodně špatné, protože k posílení jsou potřeba hlavně glycidy. Je to příznak blížícího se zakuklení, jinak by nymfa začala proteinovým koktejlem. Nezbyvá moc času.

Na běsika se Alex nechtěl ani podívat.

Kim potřásla hlavou, jako kdyby jí měkká, tající zmrzlina obtížně klouzala do krku. Tmavé vlasy se rozsypaly na ramena. Dívka žíznivě vypila půl sklenice minerálky, vyškrábala misku se zmrzlinou a stejnou lžičkou se okamžitě pustila do smetanové pěny.

Úplně špatně. Její organismus už zpracoval zásobu bílkovin pro metamorfózu. Nebo přesněji – připadá mu, že zásobu zpracoval. Kůže a kosti... hrud' je pod svetrem stěží vidět. Co

to znamená? Tvorba bojovníka-speciála je jednou z na zdroje nejnákladnějších přestaveb, zasahuje celé tělo. Narušit tuto metamorfózu špatným jídlem, nevyspáním nebo stresem je stejné jako pokazit při broušení velký diamant.

„Děkuji, Alexi.“ Kim se konečně odtrhla od jídla. Protei-
nový koktejl přímo zhltna. Oči měla apatické, ospalé. „Po-
třebovala jsem to... opravdu...“

Alex přikývl. Ještě se k ničemu nerozhodl, vlastně se bál rozhodnout.

„Proč se běsík odvrátil?“

Tetování na rameni se nápadně změnilo. Běsík dřepěl na bobku a pohlížel stranou. Ucho mu nervózně cukalo.

„Jako v kresleném filmu,“ řekla Kim, když se nedočkala odpovědi. „Je součástí tvé transformace, nebo se dá udělat dodatečně?“

„Dodatečně.“

„Nechám si ho udělat taky. Stejného.“

Začala usínat.

„Půjdeme.“ Alex vstal a Kim vzal pevně za ruku. Bojovník-speciál by měl na prudký pohyb reagovat, ale Kim se ani nezachvěla. „Jdeme, rychle!“

Dívka ho následovala jako zhyponotizovaná.

Průhledné dveře bufetu se otevřely a vypustily je. Chladný vítr ji trochu probral.

„Neútlun,“ zasmála se Kim. „Vid'? A proč mě tak držíš?“

„Jdeme do hotelu,“ řekl Alex, aniž se zastavil. „Musíš se vyspat.“

„Musím,“ souhlasila dívka. Vypadala jako opilá nebo zdrogovaná. Vlastně tomu tak bylo - organismus začal vy-
lučovat do krve endomorfíny. „Ale tady je neútlun.“

Alex ji plně chápal. Stadium kukly je nejnebezpečnější okamžik v životě speciála. Když se blíží, přepadne člověka agorafobie. Zůstávat na otevřeném prostranství je nejen nepohodlné, ale přímo děsivé.

„Půjdeme hodně rychle,“ řekl Alex. „Jdeme do hotelu Hilton, dají nám pokojíček, pohodlný a tichý. Uložím tě do postele, přikryju, zhasnu, a usneš. Až se probudíš, bude všechno v pořádku.“